

**Носієм суверенітету і єдиним джерелом
влади в Україні є народ**

Стаття 5 Конституції України

3 (168)

Наша ГРОМАДА

ЧЕТВЕР,
13 КВІТНЯ
2023

16 квітня нинішнього року ми знову зустрічати-мо Великдень – Воскресіння Христове в умовах війни. Російські загарбники, які на весь світ кричать про свою відданість Всевишньому, дотримання Його заповідей, скоюють злочини проти мирного населення, прагнуть знищити Україну як держа-

ву. Віримо, що воскреслий Христос допоможе нам здобути перемогу над ворогом. Це буде найбільша перемога світла над темрявою, життя над смертю, добра над злом.

Побажаймо нашим захисникам сили духу, мужності й витримки.

Усіх з прийдешнім святом!

Черговий ярмарок на підтримку ЗСУ

Цього разу ярмарок пройшов у Катеринівці з нагоди прийдешнього свята Великодня. Організатори – учні та вчителі ліцею "Нова школа" – зібралися на майданчику біля магазину, щоб вкотре подякувати воїнам, які нині захищають українську землю від ворога, та зібрати кошти на їхні потреби. Як написала у фейсбуці директорка ліцею Ольга Буряк, відвідувачам ярмарку були представлені великодні композиції, зроблені учнями, смачна випічка. До заходу активно долучилися батьки та гості села. Підсумок потішив: було зібрано понад 16 тисяч гривень.

Слава героям!

Був добрим, скромним, чуйним...

Знову страшна звістка прийшла до Катеринівської громади. Наприкінці березня в бою поблизу Білогорівки Луганської області загинув житель Грузького Юрій Васильович Ботез. В нього залишилися дві донечки, дружина, брат і батько. Тиждень тому героя провели в останній путь рідні та близькі покійного, односельці.

Юрій Ботез 1986 року народження, навчався в Грузьківській середній школі. Вчитель математики й інформатики Валерій Семенович Чернявський в розмові з кореспондентом "Нашої громади" розповів, що це була добра, скромна й чуйна людина, завжди готова допомогти іншим. Коли померла мати, Юрій опікувався меншим братом.

"Вічна і світла пам'ять Герою, дякуємо за подвиг!" – написала у фейсбуці Катеринівський сільський голова Тетяна Пучка.

Грузьківська гімназія: на шляху до «цивілізації»

Умови навчання в Грузьківській гімназії сьогодні помітно програють умовам інших навчальних закладів Катеринівської громади. Зовні приміщення справляє непогане враження, всередині ж багато що нагадує вчорашній день: дерев'яна підлога із щілинами, стара плитка, давно не ремонтвані стіни й стеля тощо. Це наслідок, зокрема, того, що керівництво колишньої місцевої сільської ради відмовлялося об'єднуватися з іншими селами в одну територіальну громаду, а відтак позбавило школу перспектив розвитку, що їй надавала реформа місцевого самоврядування.

Утім не будемо шукати винних, значно важливіше – як нині живеться гімназії, утвореній торік на базі тутешньої школи, що вже зроблено і що планується зроби-

ти, аби умови навчання тут максимально відповідали сучасним вимогам.

Директорка Олена Теніченко, чий педагогічний стаж становить

тридцять шість років (шістнадцять з них вона була директором Катеринівської середньої школи), зізнається, що, коли торік прийшла в Грузьківську школу, ніби перенеслася в далекі вісімдесять років минулого століття: ті ж сині чи зелені панелі, ті ж примітивні меблі. Тішиться, що громада реально допомагає позбутися не найкращого спадку минулого.

За словами директорки, через війну навчання в гімназії провадилося переважно дистанційно. Щоб повернутися до звичної форми, треба було переобладнати наявний підвал під укриття, де б, на випадок повітряної

тривоги, можна було проводити уроки. Складність полягала в облаштуванні додаткового виходу, проте майстри комунального підприємства «Обрій» впоралися із цим завданням. Другий вихід зробили з коридору гімназії, що дозволяє дітям «переселятися» до укриття, не виходячи на вулицю.

В укритті для кожного класу визначено місце, тут тепло, проведено електрику. Залишилися настелити підлогу та від-

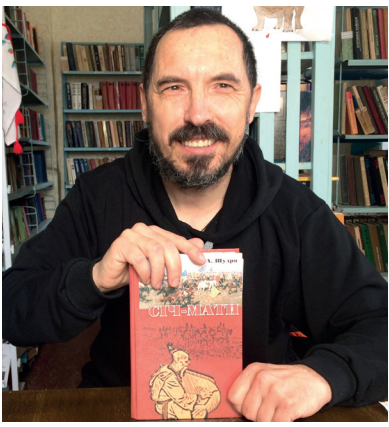
ремонтувати стіни. Представники служб, що контролюють безпеку в навчальних закладах, погодили експлуатацію укриття. На жаль, воно використовується не так уже й рідко. Напередодні моїх відвідин гімназії уроки тут проводилися майже дві з половиною години – стільки тривала повітряна тривога.

Поліпилися умови навчання в старших класах. Якщо про учнів початкових класів тут подбали ще в попередні роки – відремонтували класні кімнати, укомплектували їх новими меблями, то учням п'ятих-дев'ятих доводилося користуватися старими й незручними меблями. І ось на початку нинішнього року за кошти громади для них було придбано 36 парт та 72 стільці.

Олена Михайлівна запросила оглянути нещодавно обладнаний клас безпеки, про відкриття якого ми повідомляли в попередніх випусках «Нашої громади». Його оснащено новими меблями, на стінах – наочні матеріали. Відвідання цього класу залишає хороше враження. Не випадково директорка поділилася мрією – мати такі ж класи й з інших предметів.

Закінчення на стор. 2

Бібліотека в період війни

природна кмітливість і любов до читання. З ним можна спілкуватися на різні теми, тож до нього часто звертаються обзнівці і за порадами.

Мене цікавить, як працює йому в період війни, чи відвідують бібліотеку читачі. Гадав, почую щось на зразок: «Сьогодні людям не до читання», й помилився.

– Ви, мабуть, здивуєтеся, – каже Олександр Григорович, – почувши, що читачів у нас до-

На роботу він приїздить на старому велосипеді й залишає його біля входу до Будинку культури. Запитую, чи не надто ризикує, адже може хтось «позичити» цей нехитрий транспорт.

– Той, хто "позичить", далеко на ньому не заїде, – всміхається бібліотекар Олександр Чеботар, – на ньому можу їздити лише я.

З ним ми знайомі вже кілька років. Знаю, що і в інших бібліотеках громади не обмежуються тільки видачею книжок, але те, як організовує свою роботу Олександр Чеботар в Обзнівці, викликає захоплення.

Раніше він працював художнім керівником місцевого Будинку культури, брав участь в організації різних заходів, дозвілля односельчан. В результаті реорганізації галузі робоче місце для нього знайшлося в тутешній бібліотеці, де й прислужився йому набутий на посаді художника досвід, а ще допомагає

– Я цим і займаюся, – продовжує Олександр Чеботар, – але стримує брак сучасних видань, зокрема з історії. Сподіваюся, після війни нам допоможуть поповнити книжковий фонд і цією літературою.

Читачами бібліотеки стали й трудники (так називаються по-жильці місцевого монастиря), чого не було раніше. Їх теж цікавить історія України, і це ще один аргумент, чому бібліотеці треба приділяти увагу.

Так склалося, що обзнівська бібліотека об'єднує школярів, які хочуть змістовно, з користю проводити свій вільний час. Вона є таким собі центром дозвілля й навчання.

– Я стараюся, щоб діти почувалися як удома, – розповідає Олександр Григорович, – в бібліотеці можна навіть почувати: тут є чайник, сухарики, бублики. Дитина має зняти напругу, тільки тоді вона і повноцінно відпочине, і краще сприйме інформацію.

Він є прихильником теорії і практики відомих педагогів – уродженця Кіровоградщини Василя Сухомлинського й поляка Януша Корчака, згідно з якими, якщо казати коротко, – вчитель має любити дітей, допомагати їм пізнавати світ через гру. Ось чому в бібліотеці, якою завідує Олександр Чеботар, окрім книжок, є музичні інструменти – гітара, баян, гармошка, а ще шахи, шашки і навіть популярна нині

найінтелектуальніша, за його твердженням, гра ГО. Діти також грають у настільний теніс, вивчають основи бойового мистецтва тощо. Благо, в Будинку культури є для цього місце.

– Нерідко в дитини з'являється потяг до музики, але вдома немає музичного інструмента, і вона йде в бібліотеку, бо знає: тут їй не тільки дозволять взяти в руки інструмент, а й навчать основам гри на ньому. Коли я дізнаюся, що в когось уже з'явилася своя гітара чи гармошка, й дитина продовжує освоювати гру на інструменті, я розумію, що мої зусилля не були марними, – розповідає Олександр Григорович.

Інтелектуальні ігри – шахи, шашки, ГО – він вважає корисними для розумового розвитку дітей. Дехто з юних відвідувачів лише тут навчився грати в шахи чи шашки.

На закінчення розмови Олександр Чеботар висловлює, як я здогадується, важливу для його діяльності думку:

– В кожній дитини свої захоплення, які треба враховувати й, відповідно, допомагати їй досягати кращих результатів.

Зазначу: він міг би обмежуватися видачею книжок, але ж тоді, мабуть, така праця не приносила б йому справжнього задоволення.

Володимир НАГОРНИЙ,
с. Обзнівка

далося. Для людей, особливо старшого віку, читання в цей тяжкий час стало своєрідною віддушиную. Багато серед них цілком закономірно захопилося нашою історією, стосунками з Росією: хочуть докопатися, чому братський, як називали в радянські часи, російський народ в двадцять першому столітті пішов на нас війною. Дітям розібратися в цьому простіше, адже вони народилися й навчаються в незалежній Україні.

– Цей потяг старших читачів до історії й читання взагалі треба тільки вітати й підтримувати, – кажу.

Грузьківська гімназія: на шляху до «цивілізації»

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Справжнім випробуванням, зізналася, для неї був минулий опалювальний сезон. Річ у тім, що школа, в якій Олена Михайлівна працювала раніше, опалювалася газом, тут – дровами й вугіллями. Не знала, чи вдасться забезпечити в класах потрібну температуру повітря. Вдалося, адже і дрова, й вугілля були придбані якісні. Навіть коли один із двох котлів через поломку виявився непридатним для подальшої експлуатації, це не зірвало опалювальний сезон.

– На придбання нового котла потрібні були чималі кошти, але депутати сільської ради з розумінням поставилися до нашої проблеми й швидко виділили їх, – сказала Олена Михайлівна. – Невдовзі новий котел було встановлено. Сподіваємося, що інший котел теж вдасться замінити, щоб не виникло подібної аварії наступної зими.

У гімназії розраховують, що вдасться суттєво забезпечити класи комп'ютерами. В попередні роки тут отримали всього десять ноутбуків і шість стаціонарних комп'ютерів. Було це шість років тому. Такої кількості замало

для гімназії, де навчається 125 учнів. Але, як сказала директорка, сільська рада тримає руку на пульсі життя гімназії, тож є надія, що оснащення комп'ютерами недовзі значно поліпшиться.

Зрозуміло, що якість навчання вирішальною мірою залежить від того, як учителі ставляться до своїх обов'язків. Чи задоволена директорка працею своїх підлеглих?

– Я сама ще тільки вживаюся в колектив, – зізналася Олена Михайлівна, – тому утримаюся від оцінки кожного вчителя. В цілому ж враження від їхньої праці гарне. Немає тих, хто намагається

відчитати урок, а чи зрозуміли діти матеріал чи ні, те їх не цікавить. Вчителі працюють також з батьками, допомагають їм вийти з депресії, породженої війною, тощо. Правди ніде подіти, не всі батьки переймаються навчанням своїх дітей. Особлива увага приділяється дітям, чий батьки, брати загинули, захищаючи рідну землю, адже вони дуже тяжко переносять втрату рідної людини.

Грузьківська гімназія, як і всі навчальні заклади Катеринівської громади, з перших днів війни допомагає захисникам. За потреби тут плетуть маскувальні

сітки, беруть участь у благодійних ярмарках для ЗСУ, готують харчі для військових, шують нижню білизну та балаклави, виготовляють окопні свічки. Сама директорка зв'язала, за її словами, двадцять п'ять пар вовняних шкарпеток.

– Знайшла в інтернеті, якими мають бути шкарпетки, щоб можна було взувати берці, – розповіла Олена Михайлівна, – і ось одного дня заходить до мене військовий з квітами. Запитую: «За що, ми ж робимо, що можемо?», а він сміється: «За зв'язані шкарпетки, вони дуже нам потрібні». В'язала шкарпетки також

вчителька Тетяна Валентинівна Валетто.

Учитель математики та інформатики Валентин Чернявський з перших днів повномасштабного вторгнення російських агресорів був призваний в лави захисників. Повернувся до гімназії в листопаді минулого року.

Спілкуючись з директоркою, вчителями, я не раз чув слово «цивілізація». Так вони визначають орієнтир, до якого має рухатися гімназія. Шлях непростий, але ж його можна підкорити, тим більше, що перші кроки вже зроблено.

Федір ЛУГОВИЙ
с. Грузьке

«Наша ГРОМАДА» – загальнополітичне видання.
Засновник – АТ «Кіровоградське рудоуправління».
Свідцтво про реєстрацію КГ № 890/466.

Редактор М'ятович В.П.
Адреса редакції: Кіровоградська область, Кропивницький район, с. Катеринівка, просп. Гагаріна, 8. Тел. (0522) 31 46 45.

Редакція "Нашої громади" дякує всім, хто допомагав у підготовці цього випуску.